

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 128/2017
23.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 4К 1736/13 од 21.03.2016. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 927/16 од 01.11.2016. године, у седници већа одржаној 23.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 4К 1736/13 од 21.03.2016. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 927/16 од 01.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 4К 1736/13 од 21.03.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју казну се урачунава време проведено у притвору дана 26.03.2009. године и од 17.03.2012. до 03.04.2012. године, те је одређено да ће се казна затвора на коју је окривљени осуђен, извршити тако што ће је без примене електронског надзора, издржавати у просторијама у којима станује, које не сме напуштати, осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Пресудом је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења, док је одређено да ће о преосталим трошковима кривичног поступка, бити одлучено посебним решењем. Истом пресудом, оштећени је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 7Кж1 927/16 од 01.11.2016. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и жалба

браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Нишу 4К 1736/13 од 21.03.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Станимир Ђурић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 2. тач. 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине пресуду апелационог суда и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је изрека првостепене пресуде нејасна и неразумљива, из којих навода произилази да се захтевом указује на повреду члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да се из образложења побијаних пресуда не види умишљај окривљеног, чиме по налажењу овог суда, бранилац указује да су разлози побијаних пресуда нејасни, односно да исте не садрже разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, тј. да су донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на то да су нижестепени судови приликом доношења побијаних пресуда, учинили повреду члана 204. став 2. КЗ, јер према ставу браниоца, да би постојало кривично дело прописано наведеним чланом, потребно је да је вредност украдене слике већа од 450.000,00 динара, што према наводима захтевима у конкретном није случај, јер износ од 20.000 евра који је оштећени дао окривљеном на име повраћаја слике, не представља вредност украдене слике, већ је реч о намирењу њихових ранијих дугова. У вези тога, бранилац у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да, како предметна слика није виђена, то се самим тим не зна да ли је реч о оригиналу или фалсификату, па би најисправнија квалификација била кривично дело ситна крађа из члана 210 КЗ.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, те на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања изводи закључак у погледу правне квалификације.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости

против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тач. 2) и 3) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажним пресудама, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побитним пресудама учињена наведена повреда закона, а имајући притом у виду да Врховни касациони суд, правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу, испитује у оквиру разлога, дела и правца који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је овај суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који предвиђа да се у захтеву за заштиту законитости, мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио, јер нема законом прописан садржај.

**Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић